

Janusz DOMANIEWSKI.

**Materiały do rozmieszczenia głuszcza
(*Tetrao urogallus* LINN.) w Polsce.**

**Matériaux à la distribution géographique du
Tetrao urogallus LINN. en Pologne.**

I. KOMENTARZE.

W roku 1925 Małopolskie Towarzystwo Łowieckie wydrukowało (patrz „Łowiec” Rok. XLVI, Nr. 12, Lwów, grudzień 1925) opracowany przezemnie kwestjonarjusz w sprawie rozmieszczenia zwierzyny łownej w Polsce. Kwestjonarjusz ten był rozesłany wszystkim prenumeratom „Łowca”, a następnie i „Łowca Polskiego”. Niezależnie od tego Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych rozesłało go do wszystkich nadleśnictw rządowych. Drogą tą udało się pozyskać poważne materiały do rozmieszczenia zwierząt łownych w Polsce. Stało się to dzięki ofiarności Małopolskiego Towarzystwa Łowieckiego, któremu zarówno nauka polska jak i świat łowiecki winny są za to głęboką wdzięczność.

Inne zajęcia nie pozwoliły mi dotychczas na opracowanie tych materiałów. Opracowanie takie wymaga wiele czasu i jest bardzo zmudne. Odpowiedzi, wypełniających kwestjonarjusz nie zawsze są ściśle; — informatorzy niejednokrotnie podają błędnie poszczególne miejscowości, jako należące do innych powiatów, nie tych w których są one w istocie rzeczy położone. To też każdą wiadomość, podaną w kwestjonarjusz trzeba sprawdzać, a następnie niektóre prostować.

Jako zapoczątkowanie całkowitego opracowania tych materiałów, wydaję na razie te, które dotyczą rozmieszczenia głuszca. Dodałem do nich to wszystko co znalazłem w polskich pismach łowieckich, a mianowicie w rocznikach, które wyszły po wielkiej wojnie. Wszystkie te dane zestawilem poniżej według województw i powiatów. W ten sposób otrzymałem pewien obraz rozmieszczenia głuszca w Polsce. Daty pomieszczone przy końcu poszczególnych informacji oznaczają daty odesłania kwestionariusza.

Załączona mapka (Podział Administracyjny Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 IV 1932) ilustruje rozmieszczenie głuszca w Polsce. Okolice gdzie głuszec występuje w nielicznych, rozproszonych stanowiskach zaznaczyłem czarnymi punktami. Te powiaty lub ich części, w których głuszec występuje liczniej, względnie te, w których stanowiska jego są zagęszczone pokryto barwą czarną. Jak widać z tych zaznaczeń zwartą krainę rozmieszczenia głuszca mamy przede wszystkim w województwach: wileńskim, poleskim i stanisławowskim, oraz w przylegających częściach województw: nowogródzkiego, białostockiego i łuckiego.

Materiały, które posłużyły do wykresu zasięgów na mapie zestawilem poniżej według podziału administracyjnego; stanowią one wystarczający komentarz mapy. Kilka tylko miejscowości wymaga dodatkowych wyjaśnień. Co do powiatu Luboml, widocznym jest, że w czasie ankiety głuszec był tam na wyginieciu. Czy obecnie występuje jeszcze, nie wiem. Dlatego też na mapie miejsca jego występowania, jako wątpliwe, oznaczyłem znakami zapytania. Podobnie oznaczam półn.-zach. część powiatu Kowel, co do którego nam wątpliwości. Z ankiety wynika wprawdzie, że głuszec występuje tam w nadleśnictwie Zabłocie, skądinąd posiadam jednak wiadomości, że na terenach tego nadleśnictwa głuszca niema. Wątpliwym też jest występowanie głuszca na pograniczu powiatów: hrubieszowskiego i chełmskiego.

Na specjalną uwagę zasługuje odosobnione stanowisko głuszca w powiecie złoczowskim, woj. tarnopolskiego. Dane dotyczące tego stanowiska wymagają potwierdzenia.

Nie zaznaczyłem na mapie występowania głuszca w powiecie Lida ze względu na to, że wiadomość o tem podana w kwestionariuszu jest zbyt ogólnikowa, a innych wiadomości w tym względzie nie posiadam. Na większości terenów tego powiatu głuszec warunkowo nie występuje, a cytowana wiadomość dotyczy nie-

wątpliwie okolic położonych w bezpośrednim sąsiedztwie jednego z powiatów o zwartem występowaniu głuszca.

Porównanie obecnego rozmieszczenia głuszca z dawniejszym da się przeprowadzić jedynie na obszarze środkowej Polski, ściśle mówiąc b. Królestwa Polskiego. Mianowicie w roku 1931 GUSTAW SZABŁOWSKI ogłosił wyczerpującą pracę „O rozmieszczeniu głuszca w Królestwie Polskiem („Łowiec Polski” R. XV, 1913, NN: 13, 14, 15, 16 i 17). Dane tego autora podaję poniżej w dosłownych wyciągach:

„I — Ziemia Lubelska.

a). Powiat Janowski.

1 — Leśnictwo Lipa Ordynacji Zamoyskiej. Głuszce znajdują się w obrębach: Obory, Brzoza, Masiarskie Ługi, Łęka i Joniki na przestrzeni około 6 500 morgów. Stan w r. 1911 — około 60 sztuk.

2 — Leśnictwo Janów Ordynacji Zamoyskiej. Głuszce znajdują się w obrębach: Kantoliniec, Czartoszowa, Świrdz i Bramaśce na przestrzeni około 1 000 morgów. Stan w r. 1911 — około 60 sztuk.

3 — Lasy dóbr Modliborzyce. Głuszce znajdują się w obrębie Kalenne na przestrzeni około 1 000 morgów. Stan w r. 1911 — około 30 sztuk.

4 — Lasy dóbr Stojeszyn. Głuszce znajdują się w obrębie Gwizdów na przestrzeni około 500 morgów. Stan w r. 1912 — około 30 sztuk.

5 — Lasy dóbr Zdziechowice. Głuszce znajdują się w obrębach: Irena, Łązek i Tartak na przestrzeni około 2 500 morgów. Stan w r. 1912 — około 10 sztuk.

6 — Lasy dóbr Gościeradów. W zimie 1911/12 roku trzymał się przez parę miesięcy jeden głuszc-kogut w obrębie Zawólcze, przylegającym do lasów dóbr Zdziechowice.

b) Powiat Biłgorajski.

1 — Leśnictwo Krzeszów Ordynacji Zamoyskiej. Głuszce znajdują się w obrębach: Hajduk, Dąbrowa i Radocha na przestrzeni około 6 500 morgów. W roku 1912 grało 20 kogutów.

2 — Leśnictwo Osuchy Ordynacji Zamoyskiej. Głuszce znajdują się głównie w obrębach: Bińkowskie, Dębowce, Maziarze, Czarna Rzeczek, Klitne, Studzienica, Głuchy i Łysa Góra, pozatem

trafiają się w całym leśnictwie na przestrzeni około 20 000 morgów. Stan w roku 1911 — około 30 sztuk.

3 — Leśnictwo Kocudza Ordynacji Zamoyskiej. Głuszce znajdują się w obrębach: Łaz, Cacanin, Cebulne Góry, Zagumnie, Bukowa, Kuczno, Obary, Władysławów, Gadzalna, Poznań i Momoty na przestrzeni około 19 000 morgów.

4 — Leśnictwo Józefów Ordynacji Zamoyskiej. Głuszce znajdują się w obrębach: Wapniarka, Zamczysko i Czartowe Pole na przestrzeni około 4 000 morgów. Stan w r. 1911 — około 50 sztuk.

5 — Lasy dóbr Tarnowola. Głuszce znajdują się w okręgach I, II i III lasów Tarnowolskich na przestrzeni około 6 000 morgów. Ogólny stan głuszców w r. 1912 był bardzo niewielki.

6 — Lasy dóbr Dyle. Głuszce znajdują się w uroczyskach Chlebna, Rudziska i Zembrów na przestrzeni 500 morgów. Ogólny stan głuszców trudno w cyfrach określić. Ilość ich wszakże stale się zmniejsza.

c) Powiat Zamoyski.

1 — Leśnictwo Terespol Ordynacji Zamoyskiej. Głuszce znajdują się w obrębach: Wolaniny, Korabice, Manopole i Sokoliska na przestrzeni około 4 000 morgów. Stan w r. 1911 — około 150 sztuk.

II Ziemia Radomska.

a) Powiat Ilżecki. Przed 8 — 10 laty jeszcze była pokaźna ilość głuszców. Obecnie spotykają się tylko dwie pary w obrębach Lubienia i Kutery na przestrzeni około 500 morgów.

III Ziemia Suwalska.

1 — Leśnictwo Suwałki. Głuszce znajdują się w obrębach Pijawne i Bryzgiel na przestrzeni około 9 700 morgów. Ogólny stan głuszców jest mały, ilość trudno określić. Na tokach wiosennych w 1911 r. wysłuchano 3 koguty.

2 — Leśnictwo Krasnopolskie. Głuszce znajdują się w obrębach: Minaszewo, Strzelcowizna, Krusznisz i Serpetki na przestrzeni około 1 000 morgów. Stan w r. 1911 — około 60 sztuk.

3 — Leśnictwo Szczebro-Olszańskie. Głuszce znajdują się w obrębie Szczebry na przestrzeni około 4 000 morgów. Stan w roku 1911 — około 20 sztuk.

4 — Leśnictwo Balińskie. Głuszce znajdują się w obrębach: Kraśnianka, Mikaszówek, Kudrynki, Płaska i Maliszówka na

przestrzeni około 32 400 morgów. Stan z roku 1911 — około 60 sztuk.

5 — Leśnictwo Hańcza. Głuszce znajdują się w obrębie Je-linki na przestrzeni około 2 400 morgów. Stan w r. 1912 około 70 sztuk.

6 — Leśnictwo Pomorze. Głuszce znajdują się głównie w obrębach Stanowisko i Budwiec na przestrzeni około 400 morgów. Ogólny stan około 60 sztuk.

7 — Leśnictwo Augustów. Głuszce znajdują się w obrębie Swoboda, Pogorzelec, Sajonek, Sajno, Świerzyńsko, Kalnica i Czarnobród na przestrzeni około 18 000 morgów. Tokuje około 11 kogutów.

Samo się przez się rozumie, że wszystkie podane powyżej cyfry, dotyczące ilości głuszców i przestrzeni leśnych, przez nie zamieszka-nych, mogą być przyjęte tylko jako przybliżone, a zatem i ogólną ilość głuszców w Królestwie Polskiem w obecnej chwili można określić tylko w przybliżeniu. Ilość tę obliczam na 800 do 900 sztuk, z czego w ziemi lubelskiej będzie 400 do 500 i w ziemi suwalskiej około 400. Znajdujące się w ziemi radomskiej 4 sztuki nie mogą być brane w rachubę, jako będące już na wymarcu. Przestrzeń lasów, zamieszka-nych przez głuszce, w ziemi lubelskiej wynosi około 66 000 morgów, w ziemi suwalskiej — około 68 000. Z liczby 12 miejscowości, zamieszka-nych przez głuszca w ziemi lubelskiej w ciągu ostatnich 5 lat w siedmiu miejscowościach ilość głuszców się zmniejszyła, w 3-ch pozostała bez zmiany i w 2-ch tylko się powiększyła, ale bardzo nieznacznie. W ziemi suwalskiej z 7-u miejscowości zamieszka-nych przez głuszca, w tym samym co powyżej czasie, w 5-ciu ilość głuszców pozostała bez zmiany, a w 2-ch się powiększyła”.

Dane powyższe zebrał SZABLÓWSKI przy pomocy ankiety.

W zestawieniu z danemi, otrzymanemi za pośrednictwem ankiety Małopolskiego Towarzystwa Łowieckiego, dochodzi się do wniosku, że stan głuszcy w Lubelskiem zmniejszył się katastrofalnie. Chcąc się upewnić co do tego, przed oddaniem niniejszej pracy do druku, zwróciłem się do zarządów tych wszystkich majątności w lubelskiem, które są wymienione w pracy dra SZABLÓWSKIEGO z prośbą o wyjaśnienia. Otrzymałem odpowiedź z Zarządu Ordynacji Zamoyskiej w Zwierzyńcu oraz od właściciela majątku Stojeszyn p. JANA GERLICZA.

Zarząd Ordynacji Zamoyskiej podaje:

„Głuszce występują w następujących nadleśnictwach:

Lipa	około	18	szt.
Janów	„	61	„
Krzeszów	„	40	„
Kocudza	„	16	„
Józefów	„	30	„
Tereszpol	„	90	„

Pozatem do 1929 — 1930 r. można było spotkać pojedyncze głuszce w straży Głuchowskiej nadleśnictwa Osuchowskiego.

Czas w którym z powyższych nadleśnictw głuszcę ewentualnie wyginął:

Lipa — wyginiecia nie stwierdzono — w ubiegłych latach głuszce słabo rozmnażały się ze względu na serwitut pastwiskowy. Obecnie serwituty zlikwidowano.

Janów — jak wyżej.

Krzeszów — podczas wojny był bardzo przetrzebiony przez wojsko i kłusowników serwitutantów; z każdym rokiem daje się zauważyć niewielki liczebnie przyrost.

Kocudza — w czasie 1918 — 1929 r. został wytępiony przez kłusowników — pojawił się dopiero w 1929 r.

Józefów — wyginiecia nie stwierdzono — w 1933 r. wiosną po stajeniu śniegów gajowi znaleźli 4 zdechłe, rozkładające się koguty, — zdechłych kur nie napótkano — choroby padłych głuszców nie można było ustalić.

Tereszpol — wyginiecia nie stwierdzono — jedynie w okresie powojennym ilość ich znacznie zmalała (10 — 15 szt.) wskutek rozpowszechnionego kłusownictwa.“

Pan JAN GERLICZ pisze mi:

„Będąc właścicielem m. Stojeszyn i dzierżawiąc teren polowania obok położonego majątku Modliborzyce, komunikuję co następuje:

Od ukończenia wojny europejskiej, dopiero w 1928 roku, zaczęły się pokazywać, na obu wyżej wymienionych terenach, pierwsze głuszce, pochodzące z większego skupienia głuszców, a mianowicie z graniczących lasów Ordynacji Zamoyskiej i Ordynacji Rozwadów ks. LUBOMIRSKIEGO.

Na terenach Modliborskich występują perjodycznie, głównie

na wiosnę, dłużej się nie zatrzymują, ponieważ nie mają spokoju (4 wsie w środku lasu na przestrzeni 2 500 ha).

Na terenach Stojeszyńskich są głuszce stałe, przeze mnie specjalnie ochraniające i pilnowane z następującymi wynikami:

W roku 1928 — pierwszy głuszcak kogut.

„ 1929 — dwa koguty i kura.

„ 1930 — dwa koguty i trzy kury.

„ 1931 — dwa koguty i cztery kury — jedna z nich siedziała na jajkach na wiosnę 1931 r. i wyprowadziła parę młodych. Jaj nie rachowałem bojąc się zestrąszyć kurę. Dawała się podchodzić do gniazda na dwa kroki, nie drgnawszy.

W roku 1932 — dwa koguty i trzy kury, z tego jeden kogut rozpędzał mi całe toki cietrzewi.

W roku 1933 — na wiosnę, na toku, zabiłem pierwszego koguta i pierwszego od niepamiętnych czasów w Stojeszynie. Jest trochę mniejszy od kresowych, identycznie tak samo upierzony. Pozostały dwa koguty i cztery kury.

Przez wszystkie te lata, wyżej wymienione głuszce stałe trzymały się pewnych rewirów i zimą czy latem stałe można je było zobaczyć.

Nie mówię o terenach położonych nad samą granicą Zamojską czy Rozwadowską, gdzie periodycznie pokazują się głuszce po 5 — 6 sztuk, szczególnie zimą, na jałowcach”.

Materiały zebrane przez ankietę pochodzą głównie z lat 1925 — 1928 i dają do pewnego stopnia wyobrażenie o stanie głuszca w tym czasie. Stwierdzić jednak należy, że w ostatnich latach stan głuszców znacznie się poprawił. Przypisać to należy zwiększonemu zainteresowaniu się głuszecem sfer myśliwskich. Na głuszce poluje się obecnie bez porównania więcej niż przed wojną. Niejednokrotnie myśliwi wydzierżawiają znaczne obszary tylko dla toków głuszcowych, to też w wielu miejscowościach, w których o niego przedtem nikt nie dbał, obecnie głuszcak cieszy się staranną opieką. Wreszcie skasowanie polowania na głuszce poza okresem wiosennym, a strzelanie kogutów wyłącznie na tokach okazało się dla głuszca wprost zbawiennym. Obecnie głuszcak na znacznym obszarze Polski znajduje się w rozkwicie, a stan jego jest znacznie lepszy niż to można sądzić na podstawie materiałów w niniejszej pracy zawartych. Dotyczy to w pierwszym rzędzie Polski wschodniej i północno-wschodniej, bowiem sta-

nowiska w województwach: lwowskim, lubelskim i krakowskim uważam za mniej lub więcej zagrożone. Charakterystycznym jest, że w tych właśnie województwach zainteresowanie się głuszcem sfer myśliwskich jest minimalne.

W czasie, który upłynął od chwili rozesłania „Kwestjonarjusza w sprawie rozmieszczenia zwierzyny łownej w Polsce“, a oddaniem do druku niniejszej pracy, ukazała się praca JULJANA EJSMONDA „Statystyka zwierzyny w lasach państw. Rzeczypospolitej Polskiej” (Kalendarz Myśliwski na rok 1929. Warszawa). W pracy tej znajdują się również i dane dotyczące głuszca. Jak widać z porównania mapy EJSMONDA z moją, dane są naogół zgodne. Na mojej mapie zasięg głuszca jest dlatego większy, że uwzględniono również jego występowanie w lasach prywatnych.

W Nr. 23 z roku 1930 „Łowca Polskiego” książce KAROL RADZIWIŁŁ ogłosił niewielką notatkę o rozmieszczeniu głuszca w Polsce, w której pisze: „Głuszcze rozmieszczone są w następujących trzech punktach, a mianowicie:

- a) pierwsze miejsce przypada na tereny nizinne Grodzieńszczyzny, Wileńszczyzny, Nowogródka, Polesia, Wołynia i puszczy Białowieskiej;
- b) drugim siedliskiem są Karpaty i Tatry;
- c) trzecie miejsce, najmniejsze to Pomorze”.

Wreszcie w roku 1931 inż. ANDBZEJ CZUDEK ogłosił bardzo ciekawą pracę „Głuszec (*Tetrao urogallus urogallus* L.) w lasach śląskich (Wydawnictwa Muzeum Śląskiego w Katowicach. Dział III, Nr. 5 Katowice MCMXXXI).

Przy wykreślaniu zasięgu na mapie uwzględniłem naturalnie dane powyższych autorów. Uzupełniłem je miejscami danymi, otrzymanymi ustnie od poszczególnych myśliwych. Wielką pomocą przy wykreślaniu granic na Polesiu była mi mapka rozmieszczenia zwierzyny łownej tego województwa, przesłana do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych przez pana wojewodę KRAHELSKIEGO. Za użyczenie mi tej mapki składam niniejszem panu inżynierowi M. CIERPIŃSKIEMU serdeczne podziękowanie. Wreszcie wyrazy głębokiej wdzięczności muszę wyrazić tym wszystkim, którzy pośpieszyli z odpowiedzią na ankietę. Niestety takich uspołecznionych myśliwych jest bardzo mało. Gdyby odpowiedzieli wszyscy, rozmieszczenie głuszca w Polsce dałoby się wyznaczyć z zupełną dokładnością.

Zdaje sobie dokładnie sprawę z tego, że załączona mapa nie oddaje w stopniu dostatecznym rozmieszczenia głuszca w Polsce. Niemniej jednak pozwala ona w ogólnych zarysach na orjentowanie się w tem rozmieszczeniu i może służyć za podstawę do dalszych bardziej szczegółowych publikacyj.

II. MATERJAŁY.

WOJEWÓDZTWO POMORSKIE.

Powiat Morski.

1. KUNIEWSKI, Nadleśniczy państwowy. „Nadleśnictwo Wysoka (leśnictwa Lisiagóra i Przyjaźń). W podanych leśnictwach zauważono kilka sztuk (Przyjaźń 4, Lisiagóra 3). W sąsiednim majątku prywatnym Borcz jest większa ilość. W leśnictwach podanych niema tokowisk, tokowisko prawdopodobnie jest w Borczu”.
2. NOWICKI FRANCISZEK, Inż. Nadleśniczy państwowy. Gmina Chylonja. Nadleśnictwo Chylonja. Występuje bardzo rzadko. Tokowisko w leśnictwie Głodowo. W czasie ostatniego toku grał tam jeden kogut. Data odesłania kwestjonarjusza: 13 II 1928.
3. ————— Zarządca nadleśnictwa. Gmina Darzłubie. Nadleśnictwo Darzłubie. Tokowisko w Sikorzynie. 3 koguty. 11 II 1928.
4. ————— Występuje w lasach państwowych pow. Wejherowo.
5. SZOLDRSKI hr. JAN, Dł. „W Wejherowskim w jednym miejscu występuje bardzo nielicznie. Tokowisko zdaje się jedno”. 19 XII 1925.
6. P. N. Wejherowo. Gmina Wejherowo. Dwa tokowiska. 3 koguty. 16 II 1928.
7. KRÓTKI WOJCIECH. Nadleśnictwo Góra. „3 do 4 miejsca tokowe na obszarze okręgu ochronnego Piaśnica. W r. 1927 dostrzeżono 6 kogutów, ogólna ilość sztuk razem z kurami około 15”. 6 II 1928.

Powiat Kartuszy.

8. GRUS STANISŁAW. Nadleśnictwo Mirachowo. Leśnictwo Glinno i Mirachowo. 5 kogutów. 10 II 1928.
9. SPLAWA - NEYMAN GUSTAW, Inż. Nadleśnictwo Kartuszy. „Dwa tokowiska: Dąbrowa i Smolne Błoto. Głuszce w okresie

- wojennym przed objęciem nadleśnictwa przez Polskę zostały prawie wyniszczone, obecnie odradzają się". 5 kogutów. 7 II 1928.
10. CIESIELSKI ARTUR, leśniczy. Sianowo leś. „Spotyka się tylko przelatujące, które z braku spokoju nie zatrzymują się". 28 XII 1925.
11. WEIZNEROWSKI, Nadleśniczy państwowy. Gmina Suleczyno. Dwa tokowiska: Chośnica i Kamionka. 12 kogutów. 9 II 1928.
12. SZCZEPKOWSKI JAN. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1924, Nr. 17 — 18, p. 14. „W nadleśnictwie Kartuzkim obliczają, że ilość głuszców wynosi: kogutów 12 i kur 20".
13. JACHIMOWICZ J. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1924, Nr. 7, p. 6. Opis polowania na tokach na Kaszubach „za Kartuzami w nadleśnictwie M.".
14. Redakcja. Łowiectwo Polskie, IX, 1922, p. 136. Wiadomość o występowaniu głuszca w lasach tucholskich i kartuzkich.

Powiat Kościerzyna.

15. KOSTYRKO JÓZEF, Nadleśniczy państwowy. W nadleśnictwie Kościerzyna pojawiają się pojedyncze sztuki. 10 II 1928.
16. OLEJ, sekretarz leśny. Kościerzyna. „W czasie polowania zimową porą zauważono kilka egzemplarzy, które przychodzą z sąsiedniego nadleśnictwa Mirachowo pow. Kartuzy".
17. BOSAKOWSKI MARJAN, Inż. „Sporadycznie zachodzi latem z północnych nadleśnictw do nadleśnictwa Lipusz i występuje w powyższym charakterze od 1 — 2 lat dopiero". 7 II 1928.
18. MYSZKOWSKI STEFAN, nadleśniczy państwowy. Nazwa miejscowości: Leśna Huta. „Głuszce występują w ilości kilku sztuk, nie tokują z powodu niepokoju w lesie".

Powiat Starogard.

19. ŻARNOWSKI JAN. W nadleśnictwie Błędno i Osieczno występuje w małej ilości. Tokowisk tam niema. 10 I 1926.
20. KARNEY JÓZEF, kierownik nadleśnictwa państwowego Osieczno. „Leśnictwo Długie, Nowy Dwór, Ocypol. Występował. Obecnie widywano tylko dwie kury i koguta. Wytepiiony lub wyprowadził się w ostatnich latach. Tokowisk nie było. Większa ilość występuje w nadl. Kartuzy i Mirachowo". 7 I 1926.

Powiat Chojnice.

21. BECZ STEFAN, nadleśniczy państwowy. Nadleśnictwo Giełdoń. Jedno tokowisko: Olszyny. 3 koguty. 3 II 1928.

22. PRUSZAK, dzierżawca domeny państwowej. Nadleśnictwo Klosnowo. Podobno 10 kogutów. 29 XII 1925.
23. ROLIK, nadleśniczy. Podaje, że głuszcę występuje w lasach wschodnich powiatu Chojnickiego. 8 II 1928.
24. ABUSIEROWICZ WŁADYSŁAW, nadleśniczy państwowy. Nadleśnictwo Laska w leśnictwach Widur, Warszyn, Laska. 5 tokowisk. 10 kogutów. 14 II 1928.
25. KOZŁOWSKI ZYGMUNT, leśnik. Nadleśnictwo Rytel. Występuje, lecz stan bardzo słaby. 12 II 1928.
26. BROSWITZ JAN, kierownik nadleśnictwa państwowego Przymuszewo. Gmina Lipnica. „Głuszcę występuje w leśnictwach Bukówki i Modrzejowo. Tokowisk 4. 6 kogutów”. 9 II 1928.
27. JEZIERSKI ALEKSANDER, nadleśniczy. Nadleśnictwo Klosnowo. Dwa tokowiska: Funka i Bachorze. 3 koguty. 4 II 1928.
28. RASZKE ULRYK, leśniczy. Nadleśnictwo Klosnowo. Bachorze. 2 tokowiska. 5 kogutów. 5 I 1926.
29. ŁUKOWICZ JAN, dr. Ocenia ilość głuszców w powiecie na 120 sztuk. Tokowiska znajdują się w następujących nadleśnictwach: Klosnowo (dwa), Chociński młyn, Rytel, Gieldon, Osusznicza.
30. SULISŁAWSKI KAZIMIERZ, nadleśniczy państwowy. „Występuje w nadleśnictwie Gieldon”.

Powiat Tuchola.

31. JANTA - POLCZYŃSKI, ALEKSANDER. Nadleśnictwo Gołąbek „Bardzo nieliczny, dzięki wycięciu wskutek sówki dużej ilości lasów zupełnie zdaje się wynieść”. 31 XII 1925.
32. ———. Państwowe Nadleśnictwo Woziwoda. (Puszcza Tucholska). Występuje. 14 II 1928.
33. RASCHKE M. Łowiectwo Polskie, IX, Nr. 10, 1922, p. 128. Puszcza Tucholska. „W naszym nadleśnictwie (Gołąbek) przebywają głuszce zwykle przez zimę aż do toku”. Na toki przenoszą się do sąsiedniego nadleśnictwa.
34. Redakcja. Łowiectwo Polskie, IX, 1922, Nr. 10, p. 136. Wiadomość o występowaniu głuszca w lasach tucholskich i kartuzkich.

Powiat Świecie.

35. KABZA JAN, nadleśniczy. Nadleśnictwo Sarnia Góra (Puszcza Tucholska). Obecnie nie występuje. Został wytępiony w roku 1919

36. KURPIŃSKI J A, nadleśniczy państwowy. Nadleśnictwo Osie. Obecnie nie występuje. Wywędrował z powodu olbrzymich wyrębów. 3 II 1928.

WOJEWÓDZTWO WILEŃSKIE.

37. ŁUCZYŃSKI WINCENTY, sędzia - prawnik. Powiaty: Wilno, Oszmiana, Święciany. „W powiatach powyższych głuszcę występuje wszędzie w większych rewirach leśnych błotnistych. Charakterystycznym jest, że w związku z wycinaniem lasów ilość głuszców stopniowo się zmniejsza. Najlepsze tokowisko jakie mi jest znane w tych miejscowościach, znajduje się w tak zwanej Puszczy Rudnickiej (powiat Wileński). Na obszarze około 500 ha w roku bieżącym grało tu około 70 kogutów, nie licząc asystujących krechtunów”. 21 XII 1925.

38. MARKIEWICZ JAN BOŃCZA. Łowiec Polski 1928, Nr. 27, p. 442. Opis polowania na głuszcę w Wileńszczyźnie.

39. ŚWIĘTORZECKI BOLESŁAW, inżynier, ziemianin. „Występuje w całej ziemi Wileńskiej. Najwięcej głuszców w powiatach: Duninowicze, Dzisna, Wilejka, Troki. Występuje szczególniej licznie w Puszczy Rudnickiej pod Wilnem. Na przestrzeni 48 000 ha jest tam 8 tokowisk, na których zeszej wiosny śpiewało około 120 kogutów”. 24 XII 1925.

40. TUKALLO M. Łowiec Polski 1927, Nr. 8, p. 116. Wspomina o głuszcach w powiatach: Dzisna, Brasław, Wilejka.

41. TUKALLO M. Łowiec Polski 1926, Nr. 10 — 11, p. 152. Wspomina o głuszcach w Wileńszczyźnie.

42. K. S. Łowiec Polski 1925, Nr. 7, p. 14. Wzmianka o zabiciu 21 głuszców na terenach Wileńskiego Towarzystwa Myśliwskiego.

Powiat Dzisna.

43. Nadleśnictwo Dziśnieńskie. Leśnictwo Zaleskie i Głębockie, pow. Dziśnieńskiego. Do 10 tokowisk w różnych miejscach. Około 16 kogutów. 27 VIII 1928.

44. ZAREMBA WŁADYSŁAW. Wiadomość o występowaniu głuszcza w pow. Dziśnieńskim w okolicach jeziora Jelnia.

45. Naddziwińskie Towarzystwo Łowieckie w Głębokiem. Miejsca występowania: „Puszcza Hołubicka, Cytowizna, błota Jelnieńskie, lasy Czeronkowskie, błota Butwiłowskie i lasy Czereskie, dobra

Platerowskie. Tokowisk około 20. Około 150 kogutów". 26 XII 1925.

46. HŁASKO FELIKS Dr. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1924, Nr. 5 „Oprócz pardw i cietrzewi natrafiliśmy tam jeszcze na głośca”. Dane dotyczą okolic Białego Jeziora.

Powiat Brasław.

47. BORTKIEWICZ HIPOLIT. Gmina Brasław. Wiadomość o występowaniu głośca w lasach Belmonckich.

48. JANUSZKIEWICZ Z., starosta. Gmina Miory. „2 — 3 tokowiska w lasach i błotach Czeresskich” 6 — 10 kogutów.

49. JĘDRYSIK WACŁAW, leśniczy. Gmina Miory i Leonpol w powiecie Brasławskim i gmina Stefanpol w powiecie Dziśnieńskim. „Głuszec jest stosunkowo dość liczny lecz ze względu na to, że tokowiska odbywają się na niedostępnych bagnach, dokładnych danych podać nie mogę. Najliczniejszy jest w Stefanpolu”.

50. OSTROMSKI ANTONI, leśniczy. „W lasach maj. Kamiępola gm. Miorskiej widziałem w przejeździe kilka sztuk”.

51. JANUSZKIEWICZ Z., starosta. Gmina Przebrozie, „3 tokowiska w lasach państwowych i Kamiępolskich”. 4—6 kogutów.

52. JANUSZKIEWICZ Z., starosta. Gmina Widze. „Kilka tokowisk w Widzkich lasach rządowych i dobrach Mcyszt”.

53. JANUSZKIEWICZ Z., starosta. Gmina Brasław. „Występuje. W czasie ostatnich toków grało bardzo mało kogutów”.

54. JANUSZKIEWICZ Z., starosta. Gmina Bobin. „3 — 4 tokowiska w lasach dóbr Belmont”. 10 kogutów.

55. JANUSZKIEWICZ Z., starosta. Gmina Nowy Rokost. „Występuje nielicznie”.

56. JANUSZKIEWICZ Z., starosta. Gmina Jody. „Występuje. Tokowisk 2 w lasach (nazwa nieczytelna)”, 6 — 8 kogutów.

57. ŁASZKIEWICZ, leśniczy państwowy. Gmina Brasław. Czerwony Kopiec. Wiadomość o występowaniu głośca.

Powiat Święciany.

58. DUDZIŃSKI JAN, Nadleśniczy. Nadleśnictwo Hoduciskie. „Tokowisk było 4. Nazwy leśnictw: Widzkie, Komajskie, Puszcza. 10 kogutów”. 10 II 1928.

59. Nadleśnictwo Święciańskie. Obręby: Kołtyniarski, Zejmiań-

ski, Sudacki i Łyntupski. „Do 6 tokowisk w lasach wskazanych wyżej obrębów. Do 10 kogutów”. 1 II 1928.

60. PUHAWKO WŁODZIMIERZ, Nadleśniczy rządowy. Gminy: Kiemieliska i Zukojnska. „Występuje tylko w lesie rządowym. Dwa tokowiska: 1 — w obrębie Korkorzyskiem, pod nazwą „Zielony Bór”. 2 — w obrębie Michaliskiem pod nazwą „przy wsi Budranie”. 5 kogutów”. 16 III 1928.

61. BUJWID WITOLD, leśniczy. Gmina Hoduciszka. W leśnictwie Komajskim w roku 1927 grało 10 kogutów. Gmina Twerec. W leśnictwie Puszcza w roku 1927 grało 3 koguty.

62. KINLE ROMUALD, nadleśniczy Hoduciskiego nadleśnictwa. „W lasach leśnictwa Komajskiego, tut. nadleśnictwa w pobliżu wsi Baraniszki oraz w lasach Biszewskiego pod Łyntupami. W lasach w pobliżu wsi Baraniszki 2 tokowiska. Jedno w lasach państwowych tutejsz. nadleśnictwa, Komajskiego leśnictwa, między Baraniszkami i m. Hoduciszki. Na tem tokowisku zasobniejszym grało na wiosnę około 10 sztuk jednego ranka. Liczbę głuszców we wspomnianem leśnictwie określają ogólnie na 50 — 60 sztuk”.

63. STRZEMIŃSKI WALERJAN, nauczyciel szkoły powszechnej. Gmina Wiśniewska. „Tokowiska 3: Banda, Królewszczyzna i Rudnia Stara. Do 150 kogutów na wyżej wskazanem tokowisku”. 7 I 1926.

64. POLAK LUDWIK, technik państwowy. „Szemietowszczyzna, Łosiszki, Łyntupy, Baranów, Konstantynów, Olszew, Podbrodzie, Hoduciszki-Postawy. Niezbyt liczny, jednak nierzadki. W każdej z wymienionych miejscowości po 1 — 3 tokowisk stałych. W czasie ostatnich toków grało 70 kogutów”. 2 I 1926.

65. JASINKOWICZ STANISŁAW, uczeń gimnazjum. Gminy: Swirska, Kobylnicka, Szemetowska. Tokowisk: 6 — 8.

66. STĘPIEŃ K. L., uczeń gimnazjum. Wiadomość o występowaniu głuszca w Balinowie.

67. KINLE ROMUALD, nadleśniczy. „W nadleśnictwie Hoduciskiem, w lasach, położonych na wschód od m. Hoduciszki, pow. Święciańskiego, pomiędzy wsią Gołotyłce a wsią Baraniszki — jedno tokowisko”.

Powiat Postawy.

68. KARYŚ EWARYST, nadleśniczy. Wiadomość o „dość liczny” występowaniu głuszca w powiecie.

69. KORCOZOWICZ KAROL, administrator dóbr. Gmina Postawy. Dobra Woropajewo. 10 tokowisk. Mniej więcej 30 kogutów. 8 I 1926.
70. KORCOZOWICZ KAROL. Łowiec Polski 1925, Nr. 9, p. 14. Wiadomość o tem, że w czasie ostatnich toków w dobrach Woropajewo grało, nie licząc krechtunów około 30 kogutów. Zabito 7.
71. ZABIEŁŁO W. Łowiec Polski 1927, Nr. 28, p. 412. Opis toków w Woropajewie.

Powiat Wilno-Troki.

72. STĘPIEŃ L. K., uczeń gimnazjum. Wiadomość o występowaniu głuszca w Świątnikach.
73. JAKIMOWICZ ANDRZEJ, leśniczy. Nadleśnictwo Międzyrzeckie. „Tokowisk 6: Pokrempie 4, Kurnik 1, Puksztel 1. W czasie ostatnich toków na całym terenie nadleśnictwa grało 60 — 70 kogutów”. 7 VIII 1928.
74. MIŁOSZ ALEKSANDER, inżynier. Gmina Rudomińska. „Toków niema, są tylko zalatujące z Rudnickiej puszczy i to b. rzadkie”.
75. MIESZKOWSKI, Dr., lekarz. „W okolicy Wilna występuje stale. Przed wojną było więcej”.
76. ŚWIĘTORZECKI BOLESŁAW, inżynier, ziemianin. Gmina Lebedziewska. „1 tokowisko w moim folwarku Hryców. 2 koguty”. 24 XII 1925.
77. SZULC WITOLD, leśniczy. „W powiecie Wileńskim, gm. Janiszki, w lasach dóbr Orniany hr. Tyszkiewiczów. Na toku koło wsi Posdubińska gra 2 — 3 sztuki”.
78. CHŁAPOWSKI STANISŁAW, rolnik. Wiadomość o występowaniu głuszca w puszczy Rudnickiej.
79. Nadleśnictwo Trockie. Lasy Rudziskie. Tokowisko 1. W roku 1927 grało 5 kogutów.
80. ZWOLANOWSKI ADOLF, nadleśniczy. Nadleśnictwo Rudnickie. „3 tokowiska: 1 — Polskie wyspy, 2 — Wyłomy, 3 — Porakiecie. Do 50 kogutów”. 4 VII 1928.
81. BIERNACKI JERZY, nadleśniczy. Obręb Rekauciski, nadleśnictwa Wileńskiego, przy stacji kolejowej Bezdany, gm. Mickuńskiej. „Jedno tokowisko. 6 kogutów. Ostatnie resztki po licznych tokach, które zaginęły z powodu doszczętnego wyniszczenia ongiś wielkich prywatnych lasów koło st. kol. Bezdany”. 19 III 1928.
82. RUTNOWSKI JAN, nadleśniczy nadleśnictwa Ławaryskiego.

„Występuje w obrębach Działuńskim i Rubionnowskim. Tokowiska dwa. W Działuńskim 4 koguty, w Rubionnow 5”. 7 III 1928.

83. PIASECKI STANISŁAW, inżynier leśny. Na terenach nadleśnictwa Olkienickiego 3 — 5 tokowisk. Do 20 kogutów. 6 II 1928.

84. EJSMOND JULJAN. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1925, Nr. 9, p. 129 — 130. Opis polowania na tokach w puszczy Rudnickiej, na Pokrempiu.

85. ŚWIĘTORZECKI BOLESŁAW. Łowiec Polski 1928, Nr. 46, p. 800. Wspomina o głuszcach w nadleśnictwie Olkienickim w puszczy Rudnickiej.

86. ŚWIĘTORZECKI BOLESŁAW. Łowiectwo Polskie, X, 1923, Nr. 11, p. 142. Wiadomość o głuszcach w powiecie Wileńskim (folwarki Hryców i Usza), oraz o wylęgnięciu się tam dwóch stadek skrzekotów.

Powiaty: Wilejka i Mołodeczno.

87. KUBOK E., nadleśniczy. „Wojniałgowski las i Wojstomski las (gm. Wojstomska pow. Wilejski). Zaleski las (gm. i pow. Mołodeczno). Tokowisk trzy. Do 25 kogutów”. 6 III 1928.

88. BOROWSKI JAN, rolnik. Gmina Chociańczyce. „W majątkach Łukawiec i Szyпки dość pospolity”.

89. SZULC WITOLD, leśniczy. Gmina Kurzeniec, leśnictwo Hubskie. Dwa tokowiska. Dwa koguty. 5 VII 1928.

WOJEWÓDZTWO NOWOGRÓDZKIE.

90. WOLNIK LUDWIK, inżynier, urzędnik województwa Nowogródzkiego. „Występuje w większych lasach województwa. Puszcza Nalibocka (30000 ha) tutaj gra około 50 kogutów. Przylegające lasy Szczorsarskie (pow. Nowogródek koło Niemna) 6000 ha tutaj około 20 kogutów, dalej lasy Wsielubskie około Niemna w pow. Nowogródzkim obszar 5600 ha, tutaj gra do 10 kogutów. Pozatem w innych powiatach, z których nie posiadam dokładnych wiadomości”. 29 XII 1925.

91. OLSZEWSKI JÓZEF, nadleśniczy. „Głuszce znajdują się dość licznie we wszystkich powiatach na Polesiu, a mianowicie w województwach Nowogródzkim i Poleskim. Można śmiało liczyć na setki sztuk, omal na tysiące”.

Powiat Lida.

92. ŁUCZYŃSKI WINCENTY, sędzia prawnik. Wiadomość o występowaniu głuszca w pow. Lidzkim.

Powiaty: Wołożyn i Stołpce.

93. AJDUKIEWICZ ADAM, podpułkownik Szt. Gen. „W samej puszczy Nalibockiej jest kilkadziesiąt tokowisk. Słyszałem na jednym tokowisku w puszczy Nalibockiej (lasy koło m. Wołożyn JANA hr. TYSZKIEWICZA) grających 15 — 20 kogutów”.
94. ERDMAN TADEUSZ, rolnik. Puszcza Nalibocka, lasy maj. Chotowo i Kul. „Dokładnie ilości nie mogę określić, przypuszczam, że na ostatnim toku grało około 50 kogutów”. 3 I 1926.
95. Państwowe Nadleśnictwo Wiszniewskie. Lasy Wiszniewskie. Jedno tokowisko. 4 koguty. 30 VII 1928 r.
96. CZARTORYSKI WŁODZIMIERZ, ks. Majątek Wołożyn. „Tokuje corocznie przeszło 100 kogutów na kilku tokowiskach”.
97. GOZDOWSKI WINCENTY, Nadleśniczy Państwowego Nadleśnictwa Nalibockiego. „W Puszczy Nalibockiej występuje bardzo licznie. Ilość tokowisk: 11 — 15. W czasie ostatnich toków grało powyżej 100 kogutów”.
98. SIKORSKI ANTONI, nadleśniczy. Nadleśnictwo Bakszańskie, gm. Bakszańska. 5 tokowisk. Około 15 kogutów. 4 II 1928 r.
99. TEODOROWICZ PAWEŁ, inż. Nadleśnictwo Stołpeckie. Powiaty: Stołpce i Wołożyn. Leśnictwa: Derewieńskie i Rudźmiańskie. 3 tokowiska. 7 kogutów. 19 VII 1928.
100. SZASZKIEWICZ A. Łowiec 1928, Nr. 10, p. 151. Polowanie na tokach w puszczy Nalibockiej.

Powiat Nowogródek.

101. TUKALLO MIECZYSLAW, ziemianin. „Występuje w stosunkowo dużej ilości w dobrach Szczorse. W znikomej ilości na północy powiatu. Ilość tokowisk 9 — 10. W czasie ostatnich toków grało około 40 kogutów. Stan głuszców po wojnie znacznie się polepszył”. Dane te dotyczą całego powiatu. 4 I 1926 r.
102. ŁUKOWSKI STANISŁAW, rolnik. Gmina Szczorse. Lasy dóbr Szczorse. Tokowiska: Kuni las, Demanówka, Bereźniak. 50 kogutów.
103. TUKALLO M. Łowiec Polski, 1926, Nr. 10 — 11. Wspomina o głuszcach w lasach Szczorsowskich.

Powiat Baranowicze.

104. PRUSZKOWSKI JERZY, inż. nadleśniczy, dóbr Rzepichowsko-Chotyńskich JAROSŁAWA hr. POTOCKIEGO, położonych w powia-

tach Baranowickim i Łuninieckim (woj. Poleskie). „Na terenach tych głuszcę jest bardzo liczny i wojna nie zmniejszyła jego ilości. Posiadamy około 30 tokowisk mniejszych i większych. Nazwy tokowisk: Zalesie, Horodyszczce, Radzichów, Chudynia, Stryżeń, Niegorełoje, Pukamer, Babin, Mańkowicze i wiele innych. W czasie ostatnich toków grało około 500 kogutów”. 2 I 1926.

Powiat Słonim.

105. BENISŁAWSKI, nadleśniczy lasów państwowych. Nadleśnictwo Dereczyńskie. „Występuje jednak rzadko się 'spotyka”.

106. PODKOŚCIELNY STANISŁAW, leśnik. Gmina Kozłowszyzna. Dwa tokowiska. 3 koguty. 31 I 1928.

107. AJDUKIEWICZ ADAM, podpułkownik Szt. Gen. Wiadomość o występowaniu głuszca w powiecie Słonimskim.

108. LIBCZACKI STANISŁAW, leśnik. Wiadomość o występowaniu głuszca w okolicach Słonimia.

109. Nadleśnictwo Słonimskie. „Obecnie jest 10 sztuk. 2 tokowiska. 4 koguty”. 28 I 1928.

WOJEWÓDZTWO BIAŁOSTOCKIE.

110. GŁĘBOCKI ROMAN, starszy referendarz Kolei Państwowych. Występuje w następujących miejscowościach: „Powiat Białostocki (nadleśnictwo Czarna Wieś i Walify), powiat Augustowski (nadleśnictwo Krasne), powiat Grodzieński (nadleśnictwo Druskieniki”.

Powiat Suwałki.

111. Nadleśnictwo Krasnopolskie. Dwa tokowiska. 9 kogutów. 6 II 1928.

112. ZARZYCKI CZESŁAW, nadleśniczy. Gmina Huta. „Bezpośrednio przed wojną europejską występował na terenie tutejszego nadleśnictwa. Po wojnie niema go zupełnie. Przeniósł się w głąb puszczy Augustowskiej, do miejsc więcej zacisznych, a więc nadleśnictw: Krasnopolskiego, Krasnego”.

113. PŁOCER MIECZYSLAW, nadleśniczy. Gmina Giby. Nadleśnictwo Pomorskie. Leśnictwa: Ostęp, Marycha. „Wojna przepłoszyła i prawie zanikł. Od roku 1920 pojawia się coraz liczniej, lecz naogół rzadko. Tokowiska w uroczyskach: Wielki Bór i Stanowisko. 7 kogutów”. 9 II 1928.

114. Nadleśnictwo Hańcza. Gmina Giby. Leśnictwa: Rygol i Lipiny. Dwa tokowiska w uroczyskach: Jelinki i Wólka. 13 kogutów. 14 III 1928.

115. MARLIKOWSKI MIECZYSLAW, urzędnik prywatny. Maćkowa Ruda, lasy państwowe. W czasie ostatnich toków grało podobno 15 kogutów. 22 XII 1925.

Powiat Augustów.

116. ADAMCZEWSKI STEFAN, nadleśniczy. Nadleśnictwo Augustów. „Występuje tylko w przelocie z sąsiedniego nadleśnictwa Krasne. Natomiast jest bardzo liczny na terenie nadleśnictwa Krasnopolskiego i Krasnego, pojawia się też w nadleśnictwie Serwy”.

117. SZULC WITOLD, leśniczy. „Na terenie państwowego nadleśnictwa Balinka, pow. Augustów, gm. Kurjanka tokuje kilka sztuk po 2 lub pojedynczo po lesie, a także występuje w sąsiednich nadleśnictwach (Rok 1925 — 27)”.

118. KAWIŃSKI STANISŁAW, leśnik. Nadleśnictwo Balińskie. Występuje w niewielkiej ilości. Tokowisk 3: Mały Borek, Korzuchowo, Wonnitcze Bagno. Kogutów 5. 6 III 1926.

119. JAGAŁ A., nadleśniczy. „W powiecie Augustowskim są dość liczne”.

120. JANIKOWSKI ROMAN, leśnik. Gmina Kurjanki. Nadleśnictwo Krasne. Tokowisk 3 w uroczyskach: Brzdziśławka, Dziegiewka i Kozi Rynek. 7 kogutów. 14 II 1928.

121. JAKUBOWSKI JAN, nadleśniczy. Nadleśnictwo Szczebra. „Zaczął się pokazywać niedawno. Przed wojną było ich dużo. 1 tokowisko. 1 kogut”. 16 II 1928.

122. UDZIELA WŁADYSŁAW, inż., nadleśniczy. Nadleśnictwo Serwy. Wiadomość o występowaniu głuszca.

123. Nadleśnictwo Kurjanki Wielkie. „Występuje w leśnictwach: Ostryńskim i Mikaszówce. Tokowiska w uroczyskach: Okap i Mikaszówka. W czasie ostatnich toków grało przypuszczalnie 7—10 kogutów”. 5 IX 1928.

Powiat Grodno.

124. HOFBAUER ZYGMUNT, major W. P. „Występuje w miejscowościach Kazimierówka i Kobile (Nadleśnictwo Grodzieńskie). Tokowisk kilka. W czasie ostatnich toków grało kilkadziesiąt ko-

gutów. W tym roku słyszałem o upolowaniu 11 sztuk". 31 XII 1925.
125. KURCZYN STANISŁAW, nadleśniczy. „Nadleśnictwo Bersztowskie, uroczyska Czepkiele, Iwiszki, Miecki Bór i inne. Tokowisk 7: 1 — Czepkiele, 2 — Zielony las, 3 — Iwiszki, 4 — Miecki Bór, 5 — koło Żubrowa, 6 — koło Podkobylna, 7 — koło Koźliszki. W czasie ostatnich toków grało 50 — 60 kogutów". 23 II 1928.

126. MITUŁA WŁADYSŁAW, leśniczy. Gmina Porzecze. Leśnictwo Porzeckie. 5 tokowisk. 30 kogutów. 4 I 1926.

127. GLINICKI FELIKS, leśniczy. Nadleśnictwo Hożańskie. Tokowisk 3. Kogutów 5. 14 II 1928.

128. ROGALEWICZ WACŁAW, leśniczy. Gmina Mosty. Nadleśnictwo Mostowskie. „Nie występuje. W niezbyt odległej puszczy Jeziorskiej w 1925 roku tokowało kilka kogutów. Z tej odległości (do 40 klm.) można się spodziewać przeciągu na tutejsze tereny, bardzo podatne do rozmnażania". 29 XII 1925.

129. DOLIŃSKI ZYGMUNT, nadleśniczy. Gmina Jeziory. Wiadomość o występowaniu głuszca.

130. KINLE ROMUALD, nadleśniczy. Nadleśnictwo Druskiennickie. „Jedno tokowisko — koło wsi Cimochowo, pow. Grodzieńskiego (w pobliżu Randomanic). Na ostatnim toku grało 5 kogutów". 3 II 1928.

131. KOPEĆ ST. Łowiec Polski 1927, Nr. 26, p. 390. „Puszcza (Bersztowska) posiada 4-ry tokowiska głuszców, z tych jedną tokowisko „Zielony las” staraniem nadleśnictwa miejscowego wyłączono jako „Zakaźnik” z zabronieniem polowania na wieczne czasy”.

Powiat Sokółka.

132. MALIBO WŁADYSŁAW, leśnik. Nadleśnictwo Sokółka. Tokowisk trzy: Prudziszcze, Woronicze i Miedźwiedzij las.

Powiat Szczuczyn.

133. PAWLUK MIECZYSLAW, inż. „Grzędy, Czerwone bagno (las rządowy). W czasie wojny znikł, w bieżącym roku pojawiło się kilka sztuk, prawdopodobnie z kniei Augustowskiej”. 29 XII 1925.

Powiat Białystok.

134. KISTELSKI BOLESŁAW, porucznik W. P. „Co do tokowisk i innych danych odnoszących się do głuszców w okolicy Osowca

nie mogę nic ścisłego powiedzieć, gdyż raz tylko w roku 1925 widziałem głuszca w zimie i trudno ustalić dane, odnoszące się do kilku lub kilkunastu sztuk na ogromnych obszarach”.

135. UBYSZ FELIKS, nadleśniczy. Nadleśnictwo Knyszyn. Dwa tokowiska na bagnach: Moskal i Planta. 2 koguty. 28 II 1928.

136. BAŃKOWSKI CZESŁAW, nadleśniczy. „W nadleśnictwie Białystok (południowa część puszczy Knyszyńskiej, nie występuje. Dwa tokowiska znajdują się w północnej części Puszczy Knyszyńskiej w nadleśnictwie Knyszyn”.

137. WOLCZASKI ROBERT, nadleśniczy. Nadleśnictwo Supraśl. „Występuje w ilości 3 sztuk. Tokowisk niema”.

138. GÓRSKI ALEKSANDER, nadleśniczy. Nadleśnictwo Czarna Wieś. Jedno tokowisko Pusskowe Stojło. Trzy koguty. 20 III 1928.

Powiat Wołkowysk.

139. Kółko myśliwskie „Djana” w Wołkowysku. Występuje w małej ilości w gminach: Łysków, Porozów, Międzyrzecz i Tarnopol.

140. WŁODARSKI ALEKSANDER, inż., nadleśniczy. Gmina Łysków. Około 70 kogutów. 17 II 1928.

141. PUSTOLA BOLESŁAW i OLEŹDKI JAN, leśniczowie. Nadleśnictwo Świsłockie. Sześć tokowisk w oddziałach: 46, 72, 95, 59, 82, 83. 28 kogutów. 10 II 1928.

142. ————— Występuje w gminie Łysków, w leśnictwie Prochownia. 3 tokowiska w okolicach Łyskowa.

143. BRANICKI ADAM, ziemianin. Mohylowce. 3 tokowiska 5 kogutów. 23 XII 1925.

144. MIRONOWICZ ANTONI, inż., nadleśniczy. Nadleśnictwo Oszczyrskie. Gmina Porozów (północno-wschodnia część Puszczy Białowieskiej. Występuje w oddziałach: 174, 163 i 164. 15 kogutów 14 IX 1928 r.

Powiat Bielsk.

145. RASSEL STEFAN, leśniczy. „Jest w Puszczy Białowieskiej w nadleśnictwie Bzowskim gm. Masiewo i Suchopole, oraz w Hajnowskim, Starzeńskim”.

146. Nadleśnictwo Starzeńskie. Puszcza Białowieska. Leśnictwo Stołpowaskie. Jedno tokowisko w oddziale 699. 3 koguty. 14 II 1928.

147. KUCHARSKI ANTONI, leśnik. Występuje w nadleśnictwie

Rezerwat. „Jedno tokowisko było w roku 1922. Obecnie niema wcale”. 24 III 1928.

148. KOŚNIŃSKI ANTONI, asesor nadleśnictwa Leśniańskiego. Nadleśnictwo Leśniańskie. 4 tokowiska. 8 kogutów. 10 II 1928.

149. BŁĄZEWICZ BOLESŁAW, nadleśniczy. Nadleśnictwo Białowieża. „Występuje w uroczysku Nikor i leśnictwie Gwoźniańskim. Dwa tokowiska: oddz. 260 i 378. 8 kogutów. 7 II 1928.

150. SZYMAŃSKI BRONISŁAW, leśnik. Puszcza Białowieńska. Nadleśnictwo Browskie. Leśnictwa: Masiewskie, Browskie, Gruszkowskie. Trzy tokowiska. 20 kogutów. 15 II 1928.

151. GOŚLAWSKI MARJAN, inż. Nadleśnictwo Czolskie. Występuje w oddziałach 169, 203 i 204. Dwa tokowiska: „Uroczyszcze Chaciska” i „Uroczysko Szyja”. 13 kogutów. 30 I 1928.

152. WAGNER E., leśniczy. Puszcza Białowieńska. „Występuje więcej niż dawniej — do wojny. Przyczyna: przerzedzenie puszczy, a co zatem idzie rozwój jagód różnych i zmniejszenie się dziów, które chętnie wszelkie gniazda niszczą”.

153. MIŁOBĘDZKI JANUSZ, nadleśniczy. Białowieża. Nadleśnictwo Jagiellońskie. Trzy tokowiska. 15 kogutów. 1 II 1928.

154. JENKE STANISŁAW, nadleśniczy. „Na terenie nadleśnictwa Jałowskiego nie występuje, jednak w nadleśnictwach puszczańskich Dyr. Lasów w Białowieży liczny”.

155. SZYMAŃSKI BRONISŁAW, leśnik. Puszcza Białowieńska. Nadleśnictwo Browskie. 10 tokowisk w oddziałach: 105, 106, 130, 203, 204, 229, 169, 297, 3 i 131. 50 kogutów. 12 II 1925.

156. CHAUPEŃ HENRYK, nadleśniczy. Puszcza Białowieńska. Nadleśnictwo Królewskie. Tokowiska: „Hubar w oddz. 771 i „Swinki” w oddz. 886 i 885. Wiosną 1927 grało 9 — 10 kogutów.

157. EJSMOND J. Łowiec Polski 1927, Nr. 9, p. 132 — 133. Opis polowania na głuszcze w Białowieży. Wspomina o głuszcach w puszczech: Rudnickiej i Wiadotupickiej.

158. DYLEWSKI JERZY. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1924, Nr. 8, p. 7. Podaje że w puszczy Białowieńskiej gra 100 kogutów.

159. MIŁOBĘDZKI J. Łowiec Polski, 1929, Nr. 50 — 51, p. 888. Wiadomość o niezwykle łaskawym głuszcze w nadleśnictwie Leśniańskim w Białowieży.

160. MIŁOBĘDZKI J. Łowiec 1929, Nr.24, p. 380. Wiadomość o niezwykle łaskawym głuszcu w nadleśnictwie Leśniańskim w Białowieży.

WOJEWÓDZTWO POLESKIE.

161. OLSZEWSKI JÓZEF, nadleśniczy. „Głuszce znajdują się dość licznie we wszystkich powiatach na Polesiu, a mianowicie w województwach Nowogródzkim i Poleskim. Można śmiało liczyć na setki sztuk, omal na tysiące.

162. TUKALLO M. Łowiec Polski 1927, Nr. 8, p. 116. Wspomina o głuszcach na Polesiu.

163. POTOCKI M. Łowiec Polski 1928, Nr. 24, p. 391. Opis polowania na głuszce na Polesiu.

164. POTOCKI J. Łowiec 1925, Nr. 12, p. 184. O tokach głuszców na Polesiu.

165. PRZEDPELSKI EDWARD. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie 1923, Nr. 23, p. 8. „Obecnie głuszce trafiają się bardzo rzadko.

Powiaty: Prużany i Kosów.

166. Nadleśnictwo Szereszewskie. Powiat Prużany. „Występuje przelotnie z puszczy Białowieskiej”.

167. BIERNACKI ANTONI, inż. nadleśniczy. Nadleśnictwo Kosowskie. Dwa tokowiska w obrębie Boreckim. 2 koguty. 18 II 1928.

168. BOSIACKI HENRYK, sekretarz nadleśnictwa. Nadleśnictwo Rożańskie. Pow. Kosów. Kilka tokowisk. Około 10 kogutów. 15 II 1928.

169. DOUBROWSKI, nadleśniczy. Powiat Kosów. Nadleśnictwo Wiadotupickie. 2 tokowiska: 1 — Kuty i Olchowiec. Około 15 kogutów. 4 IX 1928.

170. FICKI JAN, inż., nadleśniczy. Powiat Kosów. Nadleśnictwo Kartuz-Bereckie. 4 tokowiska. Około 15 kogutów. 30 I 1928.

171. K. S. Łowiec Polski 1925, Nr. 7, p. 14. Wzmianka o zabiciu na terenach Poleskiego Towarzystwa Myśliwskiego 36 kogutów.

172. S. Ł. Łowiec Polski 1926, Nr. 12, p. 169. Opis polowania na głuszce w Poleskim Towarzystwie Myśliwskim.

173. Łowiec Polski 1924, Nr. 8, p. 11. Wykaz zwierzyny łownej i szkodników, zabitych na terenach Poleskiego Towarzystwa My-

śliwskiego. Głuszców zabito 20: Michalin 11, Kartuzka Bereza 3, Różany 1, Lubiszczyce 5.

174. Łowiec Polski 1925, Nr. 13, p. 12. Na terenach Poleskiego Towarzystwa Myśliwskiego zabito 37 głuszców.

Powiat Łuniniec.

175. PRUSZKOWSKI JERZY, inż., nadleśniczy dóbr Rzepichowsko-Chotyńskich JAROSŁAWA hr. POTOCKIEGO, położonych w powiatach Baranowickim i Łuninieckim (woj. Poleskie). „Na terenach tych głuszcę jest bardzo liczny i wojna nie zmniejszyła jego ilości. Posiadamy około 30 tokowisk mniejszych i większych. Nazwy tokowisk: Zalesie, Horodyszczce, Radzichów, Chudynia, Stryżeń, Niegorełoje, Pukamer, Babin, Mańkowicze i wiele innych.. W czasie ostatnich toków grało około 500 kogutów”. 2 I 1926.

176. KOŚCIANOWSKI B., leśniczy. Sukacze, gm. Kruhowicze. Jedno tokowisko. 4 koguty. 17 II 1928.

177. CZECH STANISŁAW, inż. leśnik. Powiat Łuniniec. „Znane 3 tokowiska: 2 w maj. Łunin księcia DRUCKIEGO-LUBECKIEGO, 1 w lasach państwowych nadleśnictwa Łuniniec”.

178. ZABIELLO WŁADYSŁAW. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1925, Nr. 11 — 12, p. 179. Podaje, że u księcia F. D. L. w łunińskich tokowiskach gra około 70 kogutów.

179. GADOMSKI B. Łowiec Polski 1928, Nr. 18, p. 277. Opis polowania na głuszcę w Żytkowiczach pod Łunińcem.

180. B. L. Łowiec 1928, Nr. 12, p. 191. „Słabym wydał mi się stan głuszców. Porównując go z czarnohorskim i gorgańskim, należy przyznać, przynajmniej co do tej części Polesia, którą zwiedziłem, stanowczą wyższość Karpatom”. Dane te dotyczą dolnego biegu Cny.

Powiat Drohiczyn.

181. ZAWADZKI JÓZEF, inspektor lasów. „W powiecie kobryńskim nigdy nie występował, w drohiczyńskim tylko w majątku Mołodowo pp. SKIRMUNTÓW”.

Powiat Pińsk.

182. MINCZEWSKI TEODOR, leśnik. Gmina Pohost Zahorodzki. Tokowisk 4: Krugłe, Grodka, Oleśkinie, Konotop. 8 kogutów, prócz krechtonów. 9 X 1926.

183. KOREYWO WL., nadleśniczy. Gmina Pińkowicze. Nadleśnictwo Lubelopol. Przelotne. Pojedyncze.
184. Nadleśnictwo Białociołkowskie. Gminy: Moroczno i KucHECKA Wola. „Występuje w obrębie Łoknickim. W przybliżeniu 1 — 2 tokowiska. 2 — 3 koguty”. 21 II 1928.
185. GODLEWSKI ZYGMUNT, notariusz. „Mam tokowiska w gminie Porzecze, Pińkowicze, KucHECKA Wola”.
186. CHŁAPOWSKI STANISŁAW, rolnik. Podaje wiadomość o występowaniu głuszca w Parochońsku i Bohdanówce.
187. HOROSZKIEWICZ R. Łowiec 1928, Nr. 1 p. 12. Wspomina o głuszcach w Pińszczyźnie.

Powiat Stolin.

188. FASZOWICZ, leśnik. Gmina Chorsk. Nadleśnictwo Ozdamickie. „Tokowiska widziałem w oddziałach 40, 41 i 45 obrębu Ozdamickiego i w oddz. 95 obrębu Głuszkowskiego”.
189. SZASZLAKIEWICZ HENRYK, właściciel dóbr. „Na Polesiu w powiecie Stolin dość liczne. W Ordynacji Dawidgródeckiej zabito w ostatnich tokach około 30 głuszców. Na jednym tokowisku w rewirze „Budyńki” grało około 15 kogutów”.
190. Wydział Leśny Ordynacji Dawidgródeckiej. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1924, Nr. 1, p. 10. „Naogół poprawił się znacznie stan głuszców i cietrzewi i bodaj sięga stanu przedwojennego”.
191. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1924, Nr. 12, p. 14. Wiosną 1924 zabito w Ordynacji Dawidgródeckiej 21 kogutów.
192. K. S. Łowiec Polski 1925, Nr. 7, p. 14. W Ordynacji Dawidgródeckiej zabito na tokach 27 kogutów.
193. POTOCKI MAURYCY, hr., Łowiec Polski 1925, Nr. 11, p. 4. Opis polowania na głuszce w Ordynacji Dawidgródeckiej.
194. Łowiec Polski, 1925, Nr. 6, p. 3. Fotografje skrzekota, głuszca i cietrzewia z Ordynacji Dawidgródeckiej.
195. KRUSZEWSKI M. Łowiec 1926, Nr. 11, p. 167. Opis polowania na tokach w Ordynacji Dawidgródeckiej.
196. KRUSZEWSKI M. Łowiec 1295, Nr. 11, p. 166. Polowanie na tokach w Ordynacji Dawigródeckiej.
197. KRUSZEWSKI M. Łowiec Polski 1926, Nr. 7, p. 104 —
105. Opis polowania na głuszce w Ordynacji Dawidgródeckiej.

198. POTOCKI R. Łowiec Polski 1928, Nr. 20, p. 207. Opis polowania na tokach w Ordynacji Dawigródzkiej.

199. RZEWUSKI ADAM. Łowiec Polski 1929, Nr. 41, p. 710. Podaje szczegóły o bogactwie głuszców w Ordynacji Dawigródzkiej.

Powiat Kamień Koszyrski.

200. OSTROWSKI STEFAN. Łowiec Polski 1928, Nr. 48, p. 840. Okolice Kamienia Koszyrskiego. „Głuszców niestety mimo wspaniałych terenów brak tam zupełnie; w lasach gdzie byłem trafia się jeden jedyny głuszc — kogut.”

WOJEWÓDZTWO WOŁYŃSKIE.

201. KAMPIONI WŁODZIMIERZ, nadleśniczy. „Powiat Łucki (północ), pow. Włodzimierski, Równieński (północ), Kowelski (część). Trzeba wskazać jako na wyjątkową oazę, gdzie bardzo nielicznie występuje głuszc, to majątek Lubomirka pow. Krzemienieckiego*) 12 klm. od stacji Smyha kolei Dubno-Krzemieniec. Tak daleko na południe głuszc nigdzie nie sięga. Jako południową granicę rozpowszechnienia głuszca, jarząbka i gniazdowania słonki trzeba liczyć linię kolei Kowel—Zdołbunów”.

Powiat Sarny.

202. KAMPIONI WŁODZIMIERZ, nadleśniczy. Wiadomość o występowaniu głuszca w pow. Sarny.

203. RODZIEWICZ J., nadleśniczy. Gmina Rafałówka. Nadleśnictwo Styrskie. „4 tokowiska w różnych częściach lasu”. 15 kogutów. 15 II 1928.

204. KRUSZEWSKI JAN, przemysłowiec. Dane dotyczą terenów majątku Serchów, leśnictwa rządowego Jezierce (gmina Bielska Wola) oraz maj. Karasin (opodal stacji kolejowej Głętokie, pow. Kowel, woj. Wołyńskie). „Występuje bardzo licznie. 11 tokwisk. Przeszło 120 kogutów”. 17 XII 1925.

205. BIRAR ANTONI, ziemianin. Wiadomość o występowaniu głuszca w Hołuzji (gmina Bielska Wola).

206. CZERNECKI MIECZYSLAW, [nadleśniczy. Lasy Państwowe na terenie gminy Bielska Wola. 1 tokowisko w uroczysku „Kuchowy Grud”. 5 kogutów. 15 II 1928.

*) Lubomirka leży w pow. Dubno (J. D.).

207. CZERNICHOWSKI JAN, nadleśniczy. Gmina Kisorycze. Karpiłówka. Trzy tokowiska. 5 kogutów. 22 II 1928.
208. RYDZEWSKI WŁADYSŁAW, leśnik. Gmina Lubikowicze. Lasy państwowe Strzelskie. Dwa tokowiska. 5 kogutów. 16 II 1928.
209. SKRZYPCZYŃSKI LEON, nadleśniczy. Gmina Niemowicze. Lasy państwowe nadleśnictwa Sarneńskiego. 3 tokowiska. 10 kogutów. 18 II 1928.
210. FURDZIK FRANCISZEK. Gmina Kisorycze. Nadleśnictwo Karpiłowieckie. „Do 30 sztuk kogutów i kur”. Dane z lat 1923 — 1925.
211. BARTNICKI JERZY, leśniczy. Gmina Kisorycze. Nadleśnictwo Snowidowickie. 10 tokowisk. 20 kogutów. 27 III 1928.
212. SIELECKI GRZEGORZ, nadleśniczy. Gmina Rafałówka. Nadleśnictwo Rafałowieckie. 4 tokowiska w leśnictwie Rafałowieckim i 2 w leśnictwie Włodzimierzeckim. 10 kogutów. 13 II 1928.
213. RZEWUSKI ADAM, hr. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1925, Nr. 15, p. 221. Wspomnienia z toków na Polesiu „wśród rozległych mszarników i błot Tomaszgrodzkich”.
214. RZEWUSKI ADAM, hr. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie 1926, Nr. 10, p. 155. O głuszczach w Tomaszgrodzie, w szczególności w rewirze „Pogoń”. Podkreśla obfitość głuszczów. „Dość powiedzieć, że jednego wieczoru na zapadach osadziłem 14 głuszczów — drugiego 18”.
215. RZEWUSKI ADAM. Łowiec Polski 1928, Nr. 22, p. 339. Opis polowania na głuszce w Tomaszgrodzie.
216. RZEWUSKI ADAM. Łowiec Polski 1929, Nr. 22, p. 381. Opis polowania na głuszce w Tomaszgrodzie.
217. RZEWUSKI ADAM. Łowiec Polski 1930, Nr. 20, p. 392. Wspomnienia z toków w Tomaszgrodzie.
218. JAWORSKI JANUSZ. Łowiec Polski 1930, Nr. 17, p. 336. Wspomnienia z toków w Tomaszgrodzie.

Powiat Łuck.

219. GRODZKI WITOLD, leśnik. Nadleśnictwo Kiwerzeckie. Gminy: Poddębicka, Trościaniecka i Rożyska. Wiadomość o występowaniu głuszca na terenach nadleśnictwa Kiwerzeckiego.
220. Państwowe Nadleśnictwo Czartoryskie. Gmina Kolki. Leśnictwa Czartoryskie i Ośnickie. Występuje nielicznie. 2 — 3 koguty, 5 — 6 kur. 2 tokowiska. 2 koguty.

221. Państwowe Nadleśnictwo Trojanowickie. „Gmina Gródek, Wielick (pow. Kowel), Miedwieże (pow. Łucki). Około 20 kogutów“.

Powiat Kowel.

222. Państwowe Nadleśnictwo Trojanowickie „Gmina Gródek, Wielick (pow. Kowel), Miedwieże (pow. Łuck). Około 20 kogutów.

223. BIRAR ANTONI, ziemianin. „Maniewiczze, Karasin, Gródek, Czerewacha, Trojanówka. Ilość kogutów, które grały w czasie ostatnich toków Maniewiczze 14, Karasin 48, Gródek 4”. 2 I 1926.

224. BŁOŃSKI M., nadleśniczy. Państwowe nadleśnictwo „Zabłocie”. Gmina Zabłocie. „Występuje w niewielkich ilościach, lecz coraz mniej”.

225. TOMASZEWSKI W. Łowiec Polski 1929, Nr. 23, p. 396. Opis toków głuszcowych w Maniewiczzach.

Powiat Kostopol.

226. GAŁECKI M., nadleśniczy. Gmina Kostopol. Nadleśnictwo Podłużne. „Obecnie jest 3 sztuki, przed wojną był liczniejszy”.

227. Nadleśnictwo Państwowe Kostopolskie. Gmina Kostopol. Występuje w małej ilości. Jedno tokowisko. 3 koguty. 10 II 1928.

228. K. S. Łowiec Polski 1925, Nr. 7, p. 14. „Na terenach dóbr Stepan zabito 5 głuszczy. Stwierdzono znaczną poprawę głuszców, których grało około dwudziestu, nie licząc krehtunów, wówczas gdy w 1921 roku w tych samych rewirach słyszano tylko 3 grające koguty”.

229. ŚWIDERSKI K. Łowiec Polski 1929, Nr. 24, p. 410. Opis polowania na głuszcę w pobliżu Stepania.

Powiat Luboml.

230. DUBLAŃSKI MIKOŁAJ, leśniczy. Gmina Bereżne. Leśnictwo Mosur. 1 kogut. 24 VII 1927.

231. FURDZIK FRANCISZEK. Gmina Huszcza, Nadleśnictwo Opalińskie, „2 ostatnie sztuki zginęły od strażów w r. 1921”.

232. GŁOWACKI A., leśniczy. Gmina Pulmo, leśnictwo Huta, obręb Szacki, uroczysko Kniaź Bagno. „Występuje jedna sztuka — samica. Kogutów brak. Samica siedzi na gnieździe do zupełnego wyschnięcia jaj”.

Powiat Równe.

233. Nadleśnictwo Państwowe Klewań. Gmina Klewań. Występuje w małej ilości. 2 koguty. 8 II 1928.
234. SOBOTA TYTUS, inż. nadleśniczy. Gmina Klewań. Nadleśnictwo Susk. Leśnictwa: Susk, Korczyn. 6 tokowisk. 10 kogutów. „Z głąszcami sprawa stoi kiepsko, dzięki intensywnej eksploatacji oraz wypasaniu bydła w lesie”. 4 II 1928.

WOJEWÓDZTWO LUBELSKIE.**Powiat Biłgoraj.**

235. MÜLLER RYSZARD, nadleśniczy. Leśnictwo Wola. Powiat i gmina Biłgoraj. „Zalutuje z sąsiednich lasów Ordynacji Zamoyskiej”.
236. Zarząd Ordynacji Zamoyskiej. Nadleśnictwo Krzeszów. Gminy: Huta Krzeszowska, Sól, Puszcza Solska i Kocudza. Około 40 sztuk. „Podczas wojny był bardzo przetrzebiony przez wojsko i kłusowników serwitutantów; z każdym rokiem daje się zauważyć niewielki liczebnie przyrost”. 28 VIII 1933.
237. Zarząd Ordynacji Zamoyskiej. Nadleśnictwo Kocudza. Gminy: Kocudza i Puszcza Solska. Około 16 sztuk. „W czasie od 1918—1919 r. został wytępiony przez kłusowników — pojawił się dopiero w 1929 r.”. 28 VIII 1933.
238. Zarząd Ordynacji Zamoyskiej. Nadleśnictwo Józefów. Gmina Aleksandrów. Około 30 sztuk. 28 VIII 1933.
239. Zarząd Ordynacji Zamoyskiej. Nadleśnictwo Tereszpol. Gminy: Aleksandrów i Puszcza Solska. Około 90 sztuk. „W okresie powojennym ilość znacznie zmalała (10—15 szt.) wskutek rozpowszechnionego kłusownictwa”. 28 VIII 1933.
240. Zarząd Ordynacji Zamoyskiej. Nadleśnictwo Osuchy. Gmina Łukowa. „Do 1929—1930 r. można było spotkać pojedyncze głąszce w straży Głuchowskiej”. 28 VIII 1933.

Powiat Hrubieszów.

241. WEYCHERT HENRYK, rolnik. Matcze, gmina Horodło. „Nieliczenie występował; podczas wojny wytępiony”.

Powiaty: Hrubieszów i Chełm.

242. PIOTROWSKI BOLESŁAW, księgarz. „Stałych niema i nie słyshałem żeby dawniej były. Spotykają się pojedynczo sztuki;

kilka lat przed wojną w lesie Depułtycze pow. Chełmskiego został zabity w zimie głuszec. W zimie 1924/25 widziałem głuszca w powiecie Hrubieszowskim (na pograniczu Chełmskiego) w lasach Jarosławieckich. O innych wypadkach nie słyszałem”.

Powiat Janów.

243. ROHLAND PAWEŁ, rolnik, właściciel ziemski. Gmina Modliborzyce. „Pojedyncze grają w lasach Modliborzyce i Stojeszyn wojew. lubelskiego. Na wyniszczeniu bo chłopci wybierają nawet jaja z gniazd”.

244. Zarząd Ordynacji Zamoyskiej. Nadleśnictwo Lipa. Gmina Zaklików. Około 18 sztuk. „W ubiegłych latach głuszce słabo rozmnażały się ze względu na serwitut pastwiskowy. Obecnie serwitut zlikwidowano”. 28 VIII 1933.

245. Zarząd Ordynacji Zamoyskiej. Nadleśnictwo Janów. Gmina Kawęczyn. Około 61 sztuk. „W ubiegłych latach głuszce słabo rozmnażały się ze względu na serwitut pastwiskowy. Obecnie serwitut zlikwidowano”. 28 VIII 1933.

246. GERLICZ JAN, właściciel ziemski. Gmina Modliborzyce. „Od ukończenia wojny europejskiej, dopiero w 1928 roku, zaczęły się pokazywać na terenach majątków Stojeszyn i Modliborzyce, pierwsze głuszce, pochodzące z większego skupienia głuszców, a mianowicie z graniczących lasów Ordynacji Zamoyskiej i Ordynacji Rozwadów ks. LUBOMIRSKIEGO. Na terenach Modliborskich występnych perjodycznie, głównie na wiosnę, dłużej się nie zatrzymują, ponieważ nie mają spokoju. Na terenach Stojeszyńskich są głuszce stałe, przezemnie specjalnie ochraniające i pilnowane. W roku 1933: dwa koguty i cztery kury. 7 VII 1933.

Powiat Tomaszów.

247. Zarząd Ordynacji Zamoyskiej. Nadleśnictwo Osuchy. Gmina Majdan Sopocki. „Do 1929 — 1930 można było spotkać pojedyncze głuszce w straży Głuchowskiej N-ctwa Osuchowskiego”. 28 VIII 1933.

Powiat Zamość.

248. Zarząd Ordynacji Zamoyskiej. Nadleśnictwo Tereszpól. Gmina Tereszpól. Około: 90 sztuk. „W okresie powojennym ilość ich znacznie zmalała (10 — 15 szt.) wskutek rozpowszechnionego kłusownictwa”. 28 VIII 1933.

WOJEWÓDZTWO TARNOPOLSKIE.

249. BROCKOWSKI FRANCISZEK, leśniczy. Gmina Bołożynów. Bołożynów — Bajmaki. „Występuje 3 tokowiska (Bajmaki). W czasie ostatnich toków (1925) grało 4 koguty. Przed wojną były. W czasie wojny zostały wytępione. Pojawiły się w roku 1924”.

WOJEWÓDZTWO STANISŁAWOWSKIE.

250. MARCINKÓW JAN, administrator dóbr. „W powiatach: Skole, Dolna, Kałusz i t. d. występuje głuszc w dość znacznej ilości”.

251. ŁYSAKOWSKI LEOPOLD, ziemianin. „W górskich rewirach karpackich był i jest liczny”.

252. AGOPSOWICZ KAZIMIERZ, Dr., właściciel dóbr. „Bory pow. [kosowskiego i nadwórniańskiego żywią tego ptaka”.

253. PIÓRKOWSKI KAZIMIERZ, sekretarz Dyrekcji Ubezpieczeń. „Występuje w znanych mi rewirach górskich: pow. Dolina, rewir Perehińsko (tok Żelena, Pareńki, Popadja, Profa); pow. Kosów, rewir Szybeny; pow. Bohorodczany, rewir Porohy i nieznanne mi rewiry w powiecie skolskim i turczańskim. Popularna nazwa głuszca — „Gotur”. Na jednym toku gra 10 — 15 kogutów w Dolinie i Bohorodczanach — mniej w Kosowie i Skolem”.

254. BURZYŃSKI WŁADYSŁAW, dr. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1924, Nr. 13 i 14. Wspomina o występowaniu głuszca we wschodnich Karpatach (Czarnohora).

255. BURZYŃSKI WŁADYSŁAW, dr. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1923, Nr. 24. Wymienia następujące nadleśnictwa w Małopolsce, w których występuje głuszc: Delatyn. Dora, Hryniawa, Jasień, Jawornik, Łopianka, Mizuń z Sołotwiną, Mikuliczyn, Niebyłów, Polanica, Rafajłowa, Suchodół, Tatarów, Worochta i Zielona.

256. SZARICH MIECZYSLAW, inż., nadleśniczy. „Głuszc występuje w wysokich Karpatach, Gorganach i Bieszczadach, w powiatach Nadwórnia, Kosów, Kuty, Skole”.

Powiat Kosów.

257. BUSZYŃSKI KAZIMIERZ, Dyrektor Dóbr w Horodence. Wiadomość o występowaniu głuszca w Żabiem.

258. GRODECKI ZBIGNIEW, leśniczy państwowy. Nadleśnictwo

Jawornik. „Tokowisk parę pod połoninami: Łukawica, Ludowa, Wałonarka, Raruk, Ragieszka, Stajki, Pochrepywa, Szeroka. Wojna światowa zmieniła bardzo miejsca toków, tak że na przedwojennych tokach rzadko znaleźć tokujące koguty. Wiele natomiast toków nowych”.

259. CZARKOWSKI-GOLEJEWSKI CYRYL, rolnik. Dorzecze Czarnego Czeremoszu od jego źródeł do wsi Żabie. „Występuje, w ogromnej ilości. Cyfrowo ani stanu jego określić nie można, ani ilości tokowisk, z powodu niedostępności terenu na wiosnę (śniegi), ale śmiało twierdzić można, że prawie na każdej górze jest tokowisko, a są takie, na których gra 20 — 30 kogutów. W rewirze moim około 5 000 ha niema dnia podczas rykowiska aby nie można spotkać kilka kogutów na łatwy strzał śrutowy z pod nóg, z krzaków borówek się zrywających, a tokowisk musi być na tej przestrzeni najmniej 5 — 6, co z położenia określam”.

260. TÜRKOTT JÓZEF, nadleśniczy. Hryniawa. „Występuje w całym okręgu górskim. 20 tokowisk lub nawet więcej. Przyjmując przeciętnie tylko 5 kogutów na tokowisko, grało ich z górą 100, a bywają tokowiska po 10 — 20 kogutów”.

261. MNISZEK A. Łowiec 1926, Nr. 11, p. 167. „W Hryniawie, a głównie w kilku rewirach Żabiego np. na Czywczynie występuje on w imponującej wprost liczbie”.

Powiat Kołomyja.

262. LAUTERBACH WIKTOR, leśniczy. Wiadomość o występowaniu głuszca w Kosmaczu.

263. BURACZYŃSKI DJONIZY, inż. Wiadomość o występowaniu głuszca w gminie Kosmacz. „Około 5 tokowisk (na Grehocie 2 toki, na Łysynie 2 toki, na Ledeskule 1 tok). 6 kogutów. 8 III 1928.

Powiat Nadwórna.

264. BUSZYŃSKI KAZIMIERZ, Dyrektor dóbr. Wiadomość o występowaniu głuszca w Mikuliczynie.

265. Nadleśnictwo Państwowe Nadwórna. Wiadomość o występowaniu głuszca w gminie Pasieczna.

266. JURKIEWICZ ROMAN, nadleśniczy. Wiadomość o występowaniu głuszca w gminie Zielona. „Tokowiska: Skalki, Nyżna, Ruska, Tanpiszirka, Maksywiec. 50 kogutów”. 20 XI 1928.

267. HIRSCH FILIP, inż. Worochta. Głuszcę występuje na na-

stępujących terenach: „Rebrowacz, pod Kostrzycą, Mariszewska-Kuźniewska. Od roku 1918 stan głośca stale wzrasta. Obecnie będzie tu około 100 sztuk”. 1928.

268. ROMANOWSKI ZDZISŁAW, inż., kierownik nadleśnictwa. Gmina Zielona. Tokowiska: Pody, Gorgan, Łeńczyk, Niżna, Serečna, Sadki, Berezowaczka, Maksymiec. Około 40 kogutów. 20 II 1928.

269. Nadleśnictwo Państwowe Mikuliczyn. 4 tokowiska na górze Pożeratul i 3 na górze Pereslip. 7 kogutów. 6 III 1928.

270. KOLB FRANCISZEK, inż., kierownik nadleśnictwa. Gmina Jaremcze. „Występuje nielicznie na Czarnohorycy i na Szczewce i 200 m wysoko. Na Szczewce 2 tokowiska, na Czarnohorycy 3 tokowiska. 5 kogutów”. 17 II 1928.

271. Nadleśnictwo Państwowe Tatarów. Wiadomość o występowaniu głośca w miejscowościach Tatarów i Jabłonica. „8 tokowisk: Pod Hreblą, Werch Żeniec, Jawornik, Hrebiń, Rebrowacz, Hordie, Magóra, Tamnałyk. 12 kogutów”. 23 IV 1928.

272. KNOTHE H. Łowiec Polski 1929, N 8, p. 127. Opis polowania na głośce w Worochcie.

273. BROGOWSKI JAN, naczelnik urzędu pocztowego. Wiadomość o występowaniu głośca w gminie Porohy. „4 — 6 tokowisk. Około 20 kogutów”. 18 V 1926.

274. WYSZKOWSKI STANISŁAW, zarządca lasów. Gmina Sołotwina. Wiadomość o występowaniu głośca w rewirach: Porohy, Huta i Mżeżeriki. „9 tokowisk. Rewir Porohy: Werch Pasieczny. Rewir Huta: Zhary, Rypna, Olejnica, Borełka, Studena, Łopaty, Bojary. Na tokach gra 80 kogutów”.

275. GRAFF STANISŁAW, właściciel dóbr. Wiadomość o występowaniu głośca w dobrach Sołotwina.

Powiat Kałusz.

276. SZUREK MICHAŁ, inż. nadleśniczy państwowy. Gmina Jasień. Nadleśnictwo Jasień. „Na terenie nadleśnictwa ca 15 000 ha o wzniesieniu 500 — 1 800 m. n. p. m. około 10 tokowisk (Hryzków, Zapłata, Werch Kuźminiec, Werch Pasieczny, Matachon, Borełka, Goryan, Sywula, Hrobok, Wysoka. Liczy się kogutów do 20 sztuk”. 23 III 1928.

277. TOKARZ STANISŁAW MARJAN, absolwent inż. las. Wiadomość o występowaniu głośca w Jasieniu.

Powiat Dolina.

278. LANG WILHELM, kierownik nadleśnictwa państwowego. Gmina Iłemnia. Lasy państwowe. Wiadomość o występowaniu głuszca. „Nie tokuje, w czasie tokowiska odlatują do sąsiedniego okręgu Suchodół”. 15.III 1928.

279. KOSTERKIEWICZ WIKTOR, inż., kierownik nadleśnictwa państwowego. Gmina Mizuń. Nazwa miejscowości: Mizuń i Sołotwina Mizuńska. „Znane są dwa tokowiska a to pod szczytem zwanym „Chom” 1300 m. n. p. m. i na szczycie „Magóra” 1400 m. n. p. m. Z wiosną u. r. wysłuchano na Chomie 6 grających „goturów” jak tutaj głuszca nazywają zaś na Magórze 2”.

280. WASYLEWICZ ZYGMUNT, inż., nadleśniczy. Gminy Suchodół i Lipowica. Wiadomość o występowaniu głuszca. „2 tokowiska: Sychłos lipowicki i Sychłos suchodolski. 14 kogutów”. 16 II 1928.

281. DUNKA DE SAJO, WŁADYSŁAW. Wiadomość o występowaniu głuszca w gminach: Suchodół, Lipowica, Perehińsko. Tokowiska: Sychłos lipowicki, Wołoska, Arszyce. Kilkanaście kogutów. Ilość stale się powiększa. 8 XII 1925.

282. TOMASZEWSKI TADEUSZ, inż., kierownik nadleśnictwa. Gmina Polanica. Nadleśnictwo Polanica (Bessarabów), leśnictwo Brzaża. „5 tokowisk: „Pod Magórą”, „Czarna Syhła”, „Pod Menczołem”, „Matachów” i „Szczepkowanie”. Około 25 kogutów”. 19 II 1928.

283. CZARKOWSKI-GOLEJEWSKI CYRYL, rolnik. Wiadomość o występowaniu głuszca w dobrach metropolitalnych Perehińsko. „Występuje w dużej ilości. Ilości tokowisk i sztuk nie można oznaczyć z powodu niedostępności terenu na wiosnę. Samych znanych tokowisk bywało w ostatnich latach przeszło 10, na których grało przeszło 100 kogutów”.

284. BURZYŃSKI ST. Łowiec 1923, N 8, p. 115. Polowanie na tokach w Perehińsku.

Powiat Stryj.

285. BERWID MARCIN, zarządca lasów. Gmina Libochora. „Jedno tokowisko Magóra, 6 — 8 kogutów.” 3 XII 1925.

286. METZLER JAKÓB, zarządca leśnictwa. Gmina Hrebenów. Leśnictwo Hrebenów. Nazwy miejscowości (szczytów) w których głuszec występuje: Kremin, Łopata, Czeremyszcze, Styrski, Ma-

- łabiu i Tokarski. Tamże tokowiska. 12 kogutów. 23 XII 1925.
287. SKRZYPEK LEON TEODOR, przemysłowiec. Wiadomość o występowaniu głuszca w Kamionce koło Skolego.
288. OR. ST. W. Łowiec 1921, N 2, p. 3. Polowanie na głuszce w dobrach Skole.
289. ORSKI ST. W. Łowiec 1922, N 7, p. 5. Polowanie na głuszce w Demni (Skole).
290. ORSKI ST. W. Łowiec 1924, N 6, p. 86. Jak wyżej.

WOJEWÓDZTWO LWOWSKIE.

291. MARCINKÓW JAN, administrator dóbr. „W całej okolicy Karpat powiatu Liskiego mimo wyżyn 1000 do 1300 m. n. p. m. nie było i niema nigdzie głuszca”.
292. MNISZEK ALBERT. „Województwo lwowskie głuszców karpackich nie posiada. Natomiast występują w niem głuszce nizinne, mianowicie w północno-zachodniej części województwa w powiecie tarnobrzeskim w lasach Rozwadowa, należących do ks. LUBOMIRSKICH, jednakowoż tylko po prawej stronie Sanu, w rewirach Jastkowice i Rzeczyca, jako graniczących z ordynacją ZAMOYSKICH. W dwóch tych rewirach około 5 000 ha tokuje około 40 kogutów. W powiecie lubaczowskim graniczącym także z ordynacją Zamoyskich w majątku Ruda bar. WATTMANNÓW gnieźdzą się także głuszce, lecz w mniejszej liczbie niż w Rozwadowie, dokładniejszych dat podać nie mogę”.

Powiat Lubaczów.

293. WATTMANN baron HUGO. Miejscowości Ruda rożaniecka. Huta rożaniecka. „Z wiosną 1925 skonstatowano trzy tokowiska w rewirze Huta rożaniecka. Zasadzono 4 koguty grające, ilość kogutów oceniam na 10 sztuk. Co do ilości kur brak mi pewnych danych”.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

294. KOMORNICKI W. Łowiec 1926, N 6, p. 89. Polowanie na toku „w Beskidzie Zachodnim”.

Powiat Nowy Sącz.

295. Nadleśnictwo Państwowe Muszyna, „położone w gminach katastralnych: Muszyna, Jędrzejówka, Dubne, Jastrzębik, Lelu-

chów, Milik, Szczawnik, Wierchomla, Żegiestów, Złockie, Zubrzyk, Krynica, Mochnaczka Niżna, Mochnaczka Wyzna, Muszynka, Powroźnik, Słotwiny, Tylicz, Wojkowa". „Głuszczyk występuje. W roku 1926 były dwa tokowiska koło Jaworyny. W roku 1927 przeniosły się do graniczących lasów obcych”.

296. STADNICKI hr. ADAM, właściciel dóbr. „Lasy Nawojowskie — Ryterskie — Szczawnicko-Szlachtowski”. (Dane dotyczą więc częściowo pow. Nowy Targ). „Występuje w najwyższych niedostępnych górach 1000 m. n. p. m. Tokowiska w Runku, na Radziejowej, na Rohaczu. W czasie ostatnich toków grało 5 — 6 kogutów”. 23 XII 1925.

297. Nadleśnictwo Stary Sącz. Wiadomość o występowaniu głuszczyka w gminie Gaboń.

Powiat Limanowa.

298. CHWALIBÓG ANDRZEJ, ziemianin. Wiadomość o występowaniu głuszczyka w gminie Kasina Wielka.

299. DYNOWICZ BOLESŁAW, nadleśniczy. Wiadomość o występowaniu głuszczyka w Gorcach w lasach dóbr Poręba Wielka.

300. DASZKIEWICZ MIECZYSLAW, inż., radca leśnictwa. Wiadomość o występowaniu głuszczyka w Gorcach, w lasach dóbr Poręba Wielka.

Powiat Nowy Targ.

301. DZIEWULSKI JAN, nadleśniczy. „Na Podhalu w lasach dworskich Grywałd — Krośnica — Tylmanowa — występował głuszczyk przed wojną światową obficie, obecnie stan bardzo mały”.

302. Zarząd Państwowy Dóbr Orawskich w Zubrzycy Górnej. Wiadomość o występowaniu głuszczyka na Babiej górze w leśnictwach Polica i Śmietanowa.

303. KABŁAK MICHAŁ, inspektor lasów. Wiadomość o występowaniu głuszczyka w Tatrach, w Gorcach i w okolicy Szczawnicy.

304. JARMUŁSKI KAMIL, komisarz ochrony lasów. Wiadomość o występowaniu głuszczyka w Tatrach.

305. Przegląd Myśliwski i Łowiectwo Polskie, 1924, N 22 — 3. „Z ptaków dosyć w Tatrach głuszczyków. Jak zawsze, w okolicach Zazadniej, Opalonego i t. d. W Zachodnich Tatrach też ich nie brak pod Ornakiem, Jamburowym i t. d. (widziałem tam mnóstwo śladów głuszczyków i cietrzewi w zimie)”.

306. BARABASZ ST. Łowiec 1925, N 4, p. 51. Wiadomość o głuszcu w Tatrach.

Powiat Żywiec.

307. BRANDT JAN, nadleśniczy. „Głuszczyk występował dość licznie w latach przedwojennych i wojennych w lasach miejscowości Ślemień, dóbr Sucha-Ślemień. Czy tam jeszcze występuje i tokuje — na pewno nie wiem”.

308. DYSZKIEWICZ STANISŁAW. Wiadomość o występowaniu głuszca w Stryszawie. 2 tokowiska, 2 koguty. 18 II 1926.

Powiat Wadowice.

309. GOSTKOWSKI STANISŁAW, słuchacz Wydz. Roln. w Krakowie. Zawoja. 4 tokowiska. 20 kogutów.

Powiat Biała.

310. NIEMENTOWSKI ROMAN, kierownik szkoły. Wiadomość o występowaniu głuszca w Salmopolu.

WOJEWÓDZTWO ŚLĄSKIE.

Powiat Cieszyn.

311. SCHÖTTNER inż., nadleśniczy. Ustroń, Wisła, Górnio, Leszna. 6 tokowisk: Mała i Wielka Czantorja, Dopka, Beskidek, Rownica. 6 kogutów. 25 I 1926.

312. MAŁYSZ JAN inż., nadleśniczy. Istebna. 5 tokowisk w nadleśnictwie Istebna. 5 kogutów. 18 I 1926.

313. MAŁYSZ JAN inż., nadleśniczy. Istebna. 2 tokowiska: Olecka, Kubalonka. 9 kogutów. 9 VI 1926.

314. Nadleśnictwo Istebna. 3 tokowiska: Kubalonka, Olecka, Mładagóra. 7 kogutów. 1928.

315. ADAMSKI ZYGMUNT inż., nadleśniczy. Brenna. „5 tokowisk: Skałka, Popielarski, Węgierski, Grabowa, Kotelniczny. W latach 1918, 1919, 1920 — 6 — 8 kogutów. W latach 1921 — 22 — 3 koguty. W latach 1923, 1924, 1925 — 1 kogut. Zmniejszenie się stanu spowodowane wypasem owiec: niepokój, niszczenie jaj przez psy i owczarzy”.

316. Państwowe Nadleśnictwo Brenna. 5 tokowisk: Węgierski, Popielarski, Grabowa, Kotelniczny, Równica. 17. II 1928.

317. ŚWIĄTKOWSKI F., nadleśniczy. Wisła. 8 tokowisk: Dziech-

cin, Kiczory, Zadni Groń, Przysłop, Uhlory, Baranie, Kopiec, Zielony. 10 kogutów. 28 I 1926.

318. BRUK EMIL J. Nadleśnictwo Wisła-Czarne. „20 tokowisk: Zadni Groń, Glebce, Rostoczne, Kiczory, Barania, Przysłop, Kopiec, Magórka, Zielony, Miecharka, Malinowska Skala, Dziechcin, Czarne, Skalnity, Gościejów, Koziniec, Beskielek, Uhlory, Zdeyszula. 30 kogutów. W roku 1906 grało 86 kogutów. W tym samym roku ubito na tokach 49 kogutów. Od tej daty stan głuszców (kogutów) małał z powodu udzielenia chłopom paszy leśnej”. 13 I 1926.

319. Nadleśnictwo w Wiśle. 20 tokowisk. 20 kogutów. 28 II 1928.

Powiat Rybnik.

320. PAWELEC ALOJZY dr. med. „W Łyskach pow. rybnicki występuje sporadycznie, przechodząc z lasów ks. Raciborskiego, z Niemczech”.

Powiat Lubliniec.

321. CENKIER ST. i PODGÓRNY JAN. „W pow. Lubliniec było w 1895 w gminach Zielona, Jędrysek 5 — 6 sztuk, które z czasem się wyniosły. Ostatniego ubito w Zielonej w 1898”.

WOJEWÓDZTWO KIELECKIE.

Powiat Opoczno.

322. SOBIESZCZAŃSKI STEFAN, ziemianin. Komorów, gmina Skarżysko. Głuszec wyginął w r. 1880.

Powiat Końskie.

323. PIĄTKOWSKI WŁADYSŁAW, emerytowany zawiadowca stacji Końskie, prezes Koneckiego Towarzystwa Prawidłowego Myślistwa. „Nazwa miejscowości: Końskie.” „Trzydzieści lat temu hrabia ZDZISŁAW TARNOWSKI zabił mieszkańca cietrzewia z głuszcem, chociaż głuszców już nie było”.

RÉSUMÉ.

L'auteur en se basant sur une enquête spéciale, publiée dans les journaux de chasse polonais et également adressée à des destinataires spéciaux, trace les limites de la distribution du Grand Coq de bruyère en Pologne.

La carte ci-jointe montre cette distribution. Les régions où le Grand Coq de bruyère apparaît en quantité réduite et dispersée sont signalées par des points noirs. Les districts ou les parties de ces districts dans lesquels le Grand Coq de bruyère apparaît en plus grand nombre sont en noir. Comme on le voit de cette carte, le Grand Coq de bruyère apparaît en abondance surtout dans les voïévodies de Wilno, de Polesie, de Stanisławów ainsi que dans les parties contigües des voïévodies de Nowogródek, de Białystok, et de Łuck.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

